

Tradició en construcció

Així és i així sona La Companyia Minimíssima, guanyadora del Concurs Sons 2019

La Companyia Minimíssima | Carles Rodríguez

La Companyia Minimíssima, una companyia musical original i integrada únicament per Gerard Díaz, va guanyar la dotzena edició del Concurs Sons de la Mediterrània, després de la final celebrada la setmana passada a la Fira Mediterrània de Manresa. Parlem amb ell de poesia, instruments i absència de límits.

Quan neix La Companyia Minimíssima?

L'estiu passat. Al juny vaig fer una preestrena, i al juliol ja vaig fer els primers concerts.

Rumiaves en un projecte així des de molt abans?

La veritat és que tampoc no gaire. He anat tocant amb diversos grups. I a vegades és complicat convèncer els altres de les coses que vols fer... Amb aquesta companyia m'he de convèncer a mi mateix i ja està.

Al repertori hi ha poesia, cançons tradicionals i 'possibilitats intermitges de la música no escrita'.

Hi ha coses meves instrumentals, alguna lletra meva, peces tradicionals fetes una mica a la meva manera, una mica de poesia d'alguns autors que tinc a prop (Pep Divins, David Vila i Ros). Una mica, la idea és que tampoc no cal marcar una gran diferència entre el que és tradicional i el que no. Ara tenim música escrita que durant molt de temps s'ha transmès pel boca-orella. Aquesta música és viva, va canviant, i jo miro de continuar fent el mateix. "Bona nit, blanca roseta" la conec pels Uc, i jo ara la faig d'una altra manera. Es van fer coses noves sobre les que recollim, sempre ha sigut així. Vull dir que a La Companyia Minimíssima no hi ha cap treball de

recerca i la voluntat de reproduir una música tal com era en un lloc i un temps determinats. Recullo el que m'ha anat arribant i ho refaig. I no tot el repertori és català, també faig coses d'alguns països on he viscut (França, Suïssa, Itàlia). Les cançons de **Fabrizio de André**, per exemple, les he cantat mil cops amb amics, en ambients no professionals.

També fas la cançó asturiana de miners "Santa Bárbara Bendita / En el pozo Maria Luisa". Sí. Amb aquesta no tinc cap vincle vivencial, simplement és molt coneguda, la recordo i m'agrada molt.

A l'escenari t'asseus i t'envoltes d'acordió diatònic, violí, guitarró, concertina i el shruti peti (un petit acordió indi que es manxa amb el peu). Quin és el teu instrument principal?

Crec que cap. Darrerament toco més l'acordió, però no m'atreviria a dir que soc acordionista. Fa uns anys t'hagués dit la guitarra, però tampoc no soc guitarrista. La veritat és que m'agraden molt tots els instruments. I tampoc no em considero un cantant...

Abans parlaves d'Uc i de Fabrizio de André. Vas versionar-los tots dos a la final del concurs Sons. Què representen per tu?

"Bona nit, blanca roseta" [que els Uc van gravar en el seu primer disc, *Cançons d'Eivissa* (Edigsa, 1974)] la conec de fa molts anys. Quan vaig decidir fer-la, em vaig posar en contacte amb **Isidor Marí** (un dels fundadors del grup). Li va semblar molt bé que la versionés i em va passar un article sobre quins poden ser els orígens d'aquesta peça. És molt interessant i supermediterrània! La faig sovint per començar els concerts, perquè els primers versos son molt adients: "Bona nit, blanca roseta, plena de bones olors, no hi ha al cel tantes estrelles, com vegades pens en vós". És molt maca, una cançó d'amor sense ser cap drama i positiva. Diu que el que vindrà serà millor que l'ara. I pel que fa a **Fabrizio de André**, a Itàlia és extremadament conegut, i quan vivia allà en tocàvem les cançons sovint amb els amics. És un artista que em sembla molt interessant, amb una posició molt compromesa amb els més desafavorits i una gran capacitat per trobar el millor a cada racó. Va ser també molt polèmic, ell venia de l'anarquisme més radical i sempre va defensar que has de fer allò que creguis i en tinguis ganes. Però sobretot, totes les seves cançons són precioses, especialment les lletres. És un gran poeta.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=zsXxXCrGB4Y>